

אחד מתוך רכבה. בליל העצמאות הצטרף מנשה להמון הרב, הנוהר אל שפת הים. ברחבת הכנסת הצטרפו אלפי צעירים, זקנים, שרצו קצת לשמוח, לשיר, להדחק. הוא הצטרף למעגלי ההורה, שר, צעק, טיפס על עמודי חשמל, כדי לראות את תזמורת מכבי האש.

**ביקור
אצל ראש העיר**

כדי להופיע בן-שף ראש העיר, בנן הנמלאים, חיוב אדם להיות דיפלומט או איש מכובד, בעל הזמנה מיוחדת. בת למנשה אין הזמנה כזו — נר-אה, שמר רוקח ירעיתו (משמאל) שכחו להזמיןנו אבל מה זה חשוב — אפשר לראות את הכל מבחוץ. העיקר — כשיחזור לשכר-נה, יוכל לספר לחי-בריו המתפעלים: "הייתי במסיבת" הגן של ראש העיר, ראיתי את כל הנכח-ברום והגברות הי-יפות. יאכא-יה, אי-זה כייף!"

מבעד הכניסה, הוא מוקר את ה-אורחים: הסדרנים והשופרים נותנים לו לחזות כאות נפי-שו — כי זה בכל זאת יומנו "עצמי-אות או לא עצמי-אות?" הוא שאל.

הפיוס. מנשה כבר עיף. זה יומיים, שהוא מסתובב בחוצות העיר, כשעיניו אוגרות את המראות. תהלוכת ההישגים, המראה את התקדמות המדינה בכל השטחים, מסיימת את תוכנית החגיגות. למחרת עומד מנשה במקומו הקבוע, חבילת עתונים מתחת לזרועו, ובפיו כותרת המאורע האחרון. יום העצמאות עבר, עתה צריכים לעבוד.